

'No és una elegia al Jordi Fàbregas', per Lluís Puig

El conseller de cultura a l'exili Lluís Puig signa aquest comiat a l'enyorat músic Jordi Fàbregas

Lluís Puig amb Jordi Fàbregas i la seva dona Lola Capdevila | Arxiu

No és una elegia a **Fàbregas** per diferents motius que ara explico. La definició d'"Elegia" al Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans és: "Poema, sovint de to melancòlic, causat per la pèrdua d'un ésser o per la nostàlgia de l'exili...". Ja comprendreu que no faré un poema -què més voldria- però des de la nostàlgia de l'exili em veig capaç i prou serè com per parlar-vos del "meu trosset" de **Jordi Fàbregas**. Som tantes les persones que ens l'hem fet nostre que, de ben segur, cadascú el tindrà interioritzat a la seva manera. I això ha estat possible per la generositat de la Lola, en Pol i en Boi... Mai ens van impedir que ens el féssim una mica nostre. I com que era tan llarg, com un dia sense pa, n'hi havia per tothom!

De la seva carrera, dels discos que ens ha deixat com a llegat i dels encerts en la gestió del CAT ja en parlaran persones expertes quan recullin la història musical del país. A mi em ve de gust parlar-vos de qui em trucava quan sortia a passejar amb en Ganfald (el gos). Eren unes estones de parlar sense presses, sense paper i llapis a la mà. Moments de compartir i reflexionar sobre qualsevol tipus de cabòria que ens amoïnés en aquell moment... I com que l'animal cada dia caminava més lent, a nosaltres se'ns permetia i encomanava la mateixa tranquil·litat. M'agrada recordar com d'orgullosos ens sentíem, un cop a l'any, quan fèiem el camí cap a Arsèguel per

repassar l'Escola Folk del Pirineu: el projecte més gran i que millor ha transformat socialment la vida a les comarques pirinenques on s'ha implantat. La trobada de feina amb l'alcalde i amb l'estimat **Tito Pelàez** -ànima i pal de pallar inesgotable del projecte- sempre l'acabàvem amb un bon dinar, un bon beure i bells somnis de futur que sempre arribaven amb l'hora del cigaló final.

**M'agrada recordar com
d'orgullosos ens sentíem, un cop
a l'any, quan fèiem el camí cap a
Arsèguel per repassar l'Escola
Folk del Pirineu**

Em quedo també amb qui vetllava sempre, sempre, sempre perquè en qualsevol nou projecte o idea que parléssim o miréssim d'endegar hi fossin presents els Països Catalans. Des d'aquesta reafirmació política i cultural no ens amoïnava apropar-nos a les propostes occitanes, piemonteses, gallegues o basques... Tant se val. Des de la nostra cultura tradicional podíem interlocutar amb totes les cultures del món. I em quedo, amb permís de la Lola que també hi era, amb l'abraçada i comiat que ens vàrem fer el darrer dia plegats, a Brussel·les, amb un bon grapat de catalans. Vam poder escoltar, cantar i ballar amb el concert d'**El Pont d'Arcalís**, que tanta il·lusió ens feia i que gràcies a alguns amics i al Casal Català vam poder celebrar. L'amargor d'aquelles cerveses belgues compartides ens endolciren el comiat. Per tot plegat, serveixi aquest plany des de l'exili com elegia pel dol que sentim, malgrat que no tingui forma de poema.